

bunăstarea familiei și însuși viitorul și valoarea poporului în care sunt asemenea mame și soții vrednice.

Era un mare filozof și un orator păgân, în timpul marilor Părinți din veacul al patrulea, se chema Libanius, era orator vestit și se prezentau [la el] studenți ca Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare sau Grigorie Teologul și alți mulți studenți iluștri, creștini. S-a informat (...), a aflat că toți erau creștini și mamele erau creștine. Și a spus într-un avânt de admirație: „Ce admirabile mame au creștinii! Cresc asemenea copii...”! Așa ar trebui să spunem și noi [despre] neamul românesc: „Ce admirabile mame are acest neam, de se ridică asemenea vlăstare, frumoase, luminoase, cinstite, cu toate însușirile unui Om adevărat, scris cu O mare”!

Se spune că bărbatul are înțaietatea minții și a inteligenței. Femeia are înțaietatea inimii, a sentimentului, are suflet simțitor și delicat, făcut parcă pentru a mângâia, a alina, a pătimi, a dărui. Și așa este. Folosiți din plin aceste alese

însușiri cu care v-a învrednicit și v-a înzestrat Dumnezeu!

Se spune, de asemenea, că femeia întrece pe bărbat în evlavie și se știe că în toată lumea și în toate timpurile, femeile au ocupat și ocupă cele mai multe locuri din biserici, ele fiind mai credincioase și mai dispuse pentru jertfelnicie. Folosiți din plin și aceste daruri, căci prin evlavie sinceră și prin rugăciune stăruitoare către Dumnezeu și către toate puterile cerești, vă veți putea întări puterile trupesti și sufletești, veți dobândi o anumită liniște și o pace lăuntrică pe care numai Dumnezeu ne-o poate da în cel mai înalt grad. Vă veți îmbogăți astfel sufletele cu smerenia, cu credința, cu nădejdea, cu buna cuviință, cu bunătatea inimii, atât de necesare și nouă, și celor dimprejurul nostru. Dobândind asemenea daruri, veți putea împărți din ele și celor care nu le au. Și mai ales străduiți-vă ca asemenea virtuți și daruri să rodească din plin în familiile dumneavoastră.

Cuvânt rostit la 18 mai 1986

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 2 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 3 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. Fapte 9, 32-42; Ev. Ioan 5, 1-15; glas 3, voscr. 5 → Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Bucureș

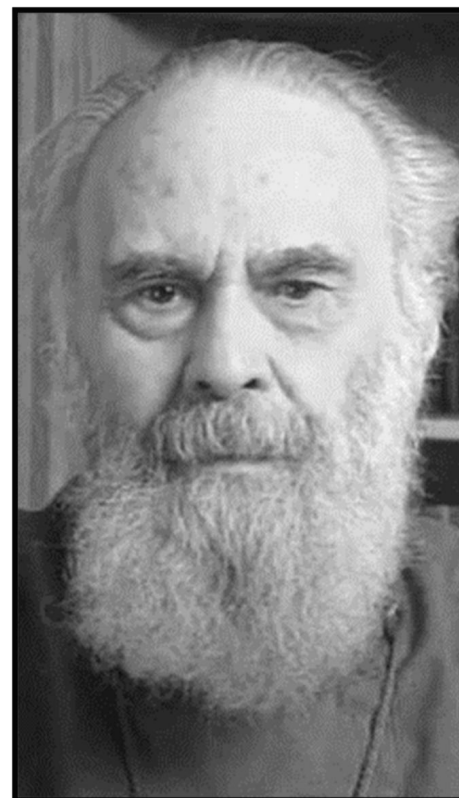
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„La Dumnezeu nu este lucru cu o măsură omenească, ci urmărește cu orice chip suspinarea inimii noastre, care face cu mult mai mult decât o nevoie obligatorie sau de tipic. Depinde foarte mult de calitatea suspinării acesteia.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 601 / 26 aprilie 2026

PĂRINTELE
ANTONIE DE SUROJ
1914 - 2003

CREDINȚA ÎN SINE

Pentru a crede în alt om trebuie să credem cu îndrăzneală, creator, în noi înșine, iar dacă nu credem în noi, în profunzimile din care poate răsări o măreție nebănuită, atunci nu putem înzestra nici pe un altul cu libertatea ce-i permite să devină el însuși, o persoană nescontată, nepătrunsă, care își va aduce propria sa contribuție, nu prescrisă, ci una personală, la viața societății și la soarta omenirii.

După cum am mai spus, nu este cu puțință credința în cineva dacă nu este mai întâi credința în propria persoană. Vine întrebarea: ce este credința în sine? Majoritatea va răspunde în sens cotidian, poate profesional, că a crede în sine înseamnă a crede în faptul că dacă îți încordezi puterile, voința și mintea poți obține orice, evident, în limitele posibilului... Această credință în sine se învecinează cu vanitatea sau degradează adesea până la aceasta și

este, în fond, nu o credință în sine, ci credința în faptul că cele înconjurătoare se vor supune voinței noastre; într-o oarecare măsură este încrederea în faptul că ne vor ajunge propriile puteri ca să frângem și să schimbăm circumstanțele și oamenii de care ne lovim.

Adevărata credință în sine este certitudinea faptului că în acest sine este ascuns ceva ce-mi este mie însumi de nepătruns, ceva ce urmează încă să se deschidă și să crească până la un anumit grad de plinătate și perfecțiune. Vanitatea are la bază cunoașterea de sine, o autoevaluare – adevărat, cam exagerată –, pe când credința nu are nevoie de nicio autoevaluare, întrucât obiectul ei este tocmai misterul interior. Vorbind despre acest mister nu am în vedere faptul că fiecare ar avea în sine ceva tainuit, ci faptul că omul este o continuă dinamică, o viață continuă, o mișcare și o devenire permanentă și nimeni și nimic nu pot să încremenească pentru o clipă această dinamică pentru a o scruta cu privirea; acest proces nu poate fi oprit: omul este dinamic tot timpul, mereu.

Așadar, credința în sine este credința în faptul că în fiecare dintre noi există o dinamică neînvinsă a vieții, iar singurele care pot să împiedice ca această dinamică să se realizeze și să ia ființă sunt frica, nehotărârea și nicidecum circumstanțele nefaste. Circumstanțele, fie bune sau rele, fie chiar de-a dreptul crude și îndreptate spre

a frânge omul, sunt doar elementul care mobilizează această dinamică interioară să se manifeste din nou, altfel, neașteptat, dar oricum să se manifeste doar pe sine și nimic altceva. Credința în sine este încrederea în această lăuntrică, enigmatică, creatoare și, în final, triumfătoare dinamică. Credința în sine comportă așadar și încrederea că în fiecare om – și, în particular, în mine – există un sector ce nu poate fi surprins nicicum; încrederea că, revenind spre acel „eu însumi”, zi de zi tot mai desăvârșit, mai sincer, mai cinstit, mai îndrăzneț, cu mai multă jertfire de sine, voi descoperi și voi pune în mișcare noi și noi puteri, care nu vor putea fi oprite de nimic.

Acesta nu este însă un proces orb, el trebuie supus vederii; în devenirea sa, omul trebuie să se țină sub observație pe sine însuși, fără temeri, fără neliniști, fără a căuta dacă a devenit cel ce și-a propus să ajungă într-o ultimă instanță, ci cu un viu interes, ca un veritabil observator ce urmărește un proces, ia cunoștință de cele ce se întâmplă și încearcă să facă uz, să aplice tot ce se află în câmpul vederii sale. Aceasta înseamnă că omul trebuie să se învețe să se deslușească pe sine, mai întâi de toate să deslușească vocea conștiinței, dreptatea aceea ce este înlăuntrul său, căci dacă vocea conștiinței, a dreptății este curmată, ea nu poate fi înlocuită nici de legi, nici de convenții, nici de reguli. Apoi omul trebuie să învețe să deslușească vocea vieții, cele ce îi

învață viața: viața unui om de alături, viața societății, viața poporului, viața omenirii, viața biologică. Și, într-un sfârșit, credinciosul trebuie să deslușească vocea lui Dumnezeu. Însuși exprimată în Sfânta Scriptură, vocea care răsună mai tare și cuprinde mai multă dreptate și adevăr decât propria conștiință.

Astfel fiecare va avea posibilitatea de a descoperi, deslușindu-se, scrutându-se pe sine, aceste profunzimi proprii și de a le utiliza în viață. În acest proces omul are nevoie, după cum am mai spus, să adune o foarte mare îndrăzneală, o foarte mare bărbăție, întrucât acest proces este lupta vieții cu ramolirea, lupta creativității cu tot ce omoară creativitatea, lupta conștiinței cu tot ceea ce încearcă să zidească o ființă fără conștiință.

Este necesară, într-adevăr, îndrăzneala, însă, odată cu aceasta, și o smerenie și o ascultare colosală, în sensul nu de supușenie, ci de dăruire smerită și ascultătoare a sinelui nostru către legea vieții, lucru pe care trebuie să-l facem chiar cu prețul morții. Această expresie poate părea stranie, înfiorătoare chiar, însă spusă din gura unui credincios nu e nici stranie și nici fioroasă, întrucât numai cel care crede în viață și nu crede în biruința morții poate să-și pună viața sa pentru un anume ideal; cel care crede că viața învinge mereu, iar moartea este mereu învinsă; care poate iubi din tot sufletul, din toată inima, din întregul său cuget, din întreaga voință și întregul trup.

Numai omul în care viața a înfrânt moartea poate să-și dăruiască viața sa, primind, aparent, înfrângerea și moartea, știind însă că lăuntric a biruit.

Cândva a fost găsită o inscripție în închisoarea din Schisselbourg: „Cu Hristos suntem liberi și aici, iar fără El și libertatea este închisoare.” Iată, acest contrast dintre viața atotbiruitoare și moartea exterioară este o trăsătură caracteristică a adevăratei credințe a omului în sine. Nu a omului încrezut, ci a omului credincios, a cărui credință este îndreptată spre dinamica neînvinsă a vieții, al cărei nume, în ultima instanță, este Dumnezeu.

Sursa: sufletortodox.ro

**SFÂNTUL
SOFIAN DE LA ANTIM**
1912 - 2002

**SFINTELE FEMEI
PURTĂTOARE DE MIR**

Copilul, chiar când ajunge mare, trăiește viața mamei. Vede cu ochii mamei, vorbește adeseori cu vorbele mamei, simte cu inima mamei... Mama este jumătatea copiilor, cum spune un mare filozof din vechime, Aristotel, și de aceea rolul ei în creșterea copiilor nu-l poate înlocui nicio școală, niciun pedagog. De răvna lor, ca soții și mame, atârnă buna creștere a copiilor, sănătatea și